

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

bør tages i betragtning, samt henlægge bedømmelsen til organer, som har de bedste forudsætninger for at udøve skønnet.

På disse punkter betyder justitsministerens forslag efter min mening store fremskridt i forhold til den nugældende lov. For det første siges det nu klart, at de forhold, hvorunder kvinden lever, skal tages med i betragtning, og at der skal tages hensyn ikke alene til tilstedeværelsen af, men også til truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande. Den medicinsk-social indikation kan herefter ikke siges at være lusket ind, men står klart i forslaget. Dernæst bliver hovedreglen, at afgørelsen henlægges til mødrehjælpens samråd, således at lægelig og social sagkundskab i forening skal være den afgørende myndighed; herigennem øger man også de muligheder for rådgivning og vejledning, som er en væsentlig opgave for mødrehjælpen.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen synes at have den opfattelse, at vi i den nugældende lov har en social indikation. Det må bero på en misforståelse; der er, som jeg sagde før, en medicinsk-social indikation; de sociale forhold, hvorunder kvinden lever, spiller ind ved bedømmelsen af, hvilken fare der er for kvindens liv og helbred. Det er jo en betingelse, at der skal være fare for kvindens liv og helbred, og når det ærede medlem henviser til dr. Landgreen Jensens artikel i „Ugeskrift for Læger“, må man se på, hvad det er, han ønsker; han ønsker en social-medicinsk-humanitær indikation. Jeg må tilstå, at jeg ikke kan se, at det kan være noget angreb, hverken på den gældende lov, som den praktiseres, eller på den regel, vi foreslår indført her, hvor vi ikke tør gå så vidt, at vi tager det humanitære med, men hele tiden vil have betingelsen knyttet til kvindens helbred. Med hensyn til dr. Landgreen Jensens angreb på mødrehjælpens samråd må jeg slutte mig til det, det ærede medlem fru Erna Sørensen sagde, at den praksis, som mødrehjælpen har opbygget — og som han netop siger den har opbygget efter ret ensartede linier — er opbygget på grundlag af retningslinier fra sundhedsstyrelsen i et cirkulære, der vistnok ligger så langt tilbage som 1940. Det er klart, at man, når man arbejder med et så vanskeligt område som dette,

må udarbejde faste retningslinier for sine bedømmelser.

Jeg er meget, meget utilpas ved, at det ærede medlem fru Ellen Poulsen ved behandlingen af dette dybt alvorlige spørgsmål søger at drage et skel mellem land og by. Det er meget muligt, at udtryksformen er forskellig på land og i by — det er den vel; men ikke desto mindre bør vel også de, der ikke bor i byen, se dette problem i øjnene, og en kendsgerning er det, at et meget betydeligt antal af dem, der får deres svangerskab afbrudt i byerne, kommer fra landet. Man må ikke være blind for, hvorledes forholdene er.

Svangerskabskommissionens flertal indser, at man ved at fastholde en medicinsk og en medicinsk-social indikation og ikke godtage en rent social indikation ikke kan undgå at komme til at afvise nogle svangerskabsafbrydelser, som man i og for sig af hensyn til moderen eller barnet ville finde det rimeligt at tillade, og derfor indføjede kommissionen en ventil; jeg tænker her på forslaget om, at justitsministeren i ganske ekstraordinære tilfælde skulle kunne bevilge afbrydelse. Dette har ministeren ikke ønsket — hvad jeg forsåvidt godt kan forstå — men har i stedet indføjet en bestemmelse, hvorefter samrådet kan tillade afbrydelse, når kvinden på grund af alvorlige fysiske eller psykiske defekter er mindre egnet til at tage vare på et barn. Det ærede medlem fru Edel Saunte spurgte: Hvorfor skulle det ikke også kunne ske, hvis faderen ikke var egnet? Jeg må sige, at da jeg læste lovforslaget, tænkte jeg: Hvorfor skal der ikke tages hensyn til, hvis faderen er et vidunder? Men det bliver der sikkert også i praksis. Der er selvfølgelig noget tiltalende ved, at det bliver de almindelige indikationsstillende organer, der også skal træffe afgørelse i disse tilfælde, men formuleringen af denne bestemmelse har været ret umulig for os i svangerskabskommissionen. Jeg vil ikke på forhånd afvise indføjelser af den eller en lignende bestemmelse, men jeg forbeholder mig at se nærmere på dette og forskellige andre spørgsmål i udvalget og kan tilsige en velvillig behandling.

Petra Petersen: Jeg vil begynde mit indlæg i denne debat med at slå fast, at min gruppe ikke finder svangerskabsafbrydelse